

Arafat «fa strip-tease» a París

El líder palestí Yasser Arafat ha donat un nou i important pas endavant en la seva lluita política cap a la creació, sobre part de l'antiga Palestina, d'un estat palestí durant la seva visita a París dels passats dies 2 i 3 de maig.

Antoni Reig

El president Mitterrand, en rebre'l, va demanar-li que eliminés la contradicció que representa l'existència de la Carta Nacional de l'OAP (Organització de l'Alliberament de Palestina) del 1964 en la qual es preconitza la destrucció de l'estat d'Israel, creat el 1948, i la declaració del passat novembre a Alger quan el Consell Nacional Palestí (Parlament a l'exili) va proclamar l'estat palestí i l'acceptació de les resolucions de l'ONU sobre el conflicte àrabo-israelià que suposen un reconeixement implícit del dret a l'existència de l'estat d'Israel. A Alger l'OAP va acceptar l'existència de dos estats en el territori comprès entre el riu Jordà i la Mediterrània, el palestí i l'israelià. A París, el passat dia 2, després de l'entrevista amb el president Mitterrand, el líder palestí deixava a tothom sorprès en declarar que la Carta Nacional havia caducat, és a dir, ja no servia.

Al dia següent proposava la creació d'una delegació àrab conjunta formada per l'OAP, Jordània, Síria, Egipte i Líban, per negociar la conferència internacional de pau sobre el Pròxim Orient. Era un altre pas en la mateixa direcció per fer-se acceptar com a interlocutor vàlid pels poderosos estats del món occidental que donen suport a Israel.

Arafat a París va declarar davant la premsa que estava fent un *strip-tease* i que sols li quedava una fulla de paraula i va dir: «¿voleu que també la tiri?». Quedava clar que la seva política de concessions havia arribat al límit. Els radicals palestins l'acusen ja de traïdor per haver renunciat a una part de la Palestina històrica i per cedir, una rere l'altra, a totes les exigències dels Estats Units i els governs europeus pro-israelians.

La postura intransigent del primer ministre israelià conservador, Yitzhak Shamir, i amplis sectors de la societat israeliana que es neguen a reconèixer l'OAP i a dialogar amb l'organització i el seu líder Arafat, es basava fins ara en l'existència del punt abans esmentat a la Carta Nacional de l'OAP on s'especifica clarament la finalitat de destruir l'estat israelià. I aquesta pos-

Arafat té molt clar que la via política és l'única que pot conduir-lo als seus objectius.

tura, la fa seva el poderós *lobby* o grup de pressió pro-israelià que domina el Congrés nord-americà. Arafat ha salvat aquest escull però la reacció oficial israeliana ha estat dir que sols són paraules, que l'OAP i Arafat continuen sent uns terroristes i que fan servir un doble llenguatge segons es dirigeixin al món occidental o al món àrab.

El fons del problema és que la proposta d'intercanviar pau per territoris (el món àrab i l'OAP farien la pau amb Israel a canvi de la creació d'un estat palestí als territoris de Cisjordània i Gaza, ocupats per Israel des de la guerra del 1967 i escenari de la *intifada* o revolta de la població palestina contra els ocupants israelians des del desembre del 1987) no és acceptada per Shamir i els sectors més ultra de la societat israeliana, que consideren Cisjordània (ells en diuen Judea i Samària) territori integrant d'Israel, i per tant, irrenunciable. Com que a Arafat ja no li queda gairebé cap altra peça de roba per treure's, és a dir, concessió a fer, la iniciativa correspon a les potències europees i sobretot a les dues superpo-

tències. No en va Israel rep el major ajut econòmic i militar que els Estats Units proporcionen als seus aliats d'arreu del món i l'URSS té una considerable influència sobre l'OAP i part del món àrab (Síria, Líbia, Iraq, Iemen del Sud).

Situació fluida

Arafat té molt clar que la via política és l'única que pot conduir-lo als seus objectius i que la conjuntura actual li és favorable. Per això força la marxa amb noves i importants concessions que situen Israel a la defensiva i en una postura incòmoda respecte als seus valadors internacionals.

Actualment, Israel apareix com el dolent de la pel·lícula, amb un govern intransigent i un exèrcit dedicat a matar palestins que tiren pedres contra les forces d'ocupació. Sembla que ha arribat l'hora que els israelians hi posin alguna cosa de la seva part. Tanmateix les claus més importants per obrir noves portes que conduïxin a la pau estan a Washington. □